

הלכות שבת סימן שג

שְׁלָא יִשְׂתַּחֲוֵה הַנְּקָבִים נֹתְנִים בָּקָס קִיסְפִּים, (טט) מִתֶּר לְצַאת קָהָם. וְהוּא הַדִּין אֶם נוֹתֵן חֻטִים
בְּאוֹתָם גְּקָבִים. שְׁפָטָר לְצַאת קָהָם אֶם אֲנָס אַכּוּעַם. ***אַקְבָּל אֶם הַם** (ע) אַכְבּוּעִים אַסְרוֹר: **כִּי** יוֹצֵא
אַשְׁהָ רֻעָוָלה, וְהוּא שְׁמַעְטָת כָּל רַאשָּׁה (עא) חַרְיוֹן מְהֻבָּפִים*: **לְכָבָב** (עט) פְּזֹנְתָּה (פְּרוֹשָׁה, קַוְשָׁת) קְשָׁבָב
עַל הַאֲגֹז וְעַל הַאֲקָן (עט) שְׁמַעְטָת לְקָה נִזְעָת בָּז, אַקְבָּל עַל הַמְּטַבָּע אָסוֹר לְפָרָח בְּשַׁבָּת. קְלָאוּ נַ
טְלָטוֹל הַוָּה (עט) וְלֹא מְהֻנִּי בָּה חִזּוֹד. יָוָם (עה) פְּרַפָּה עַלְיוֹן מְעַרְבָּשָׁת, מִתֶּר לְצַאת בָּז כְּבַשְׁבָת
בְּגָם יָמִים קִינְחָה לְהֹזְכִּיא אַגְּדוֹ לְבָנָה וּפְרַפָּה עַלְיוֹן קְדִי לְהֹזְכִּיא, אָס לְרִשְׁוֹת קְרִיבִים (ע) אַסְרוֹר
וְאָס לְכַרְמָלִיחָה מְתָר: **כִּד יְזָחָה** (עט) בְּאַבְנָן תְּקוֹחה (פְּרַשׁ הַעֲרָך מִצְן לְקָמָנוּ), אַבְנָן דְּדַעַת שְׁפָטָה יְעָזָר
אַשְׁהָ לְאַפְּלִיל, וּבְמַשְׁקָל שְׁשָׁלָגָן בְּגַדְנוּ, שְׁלָא תְּפִיל, (עט) וְאַפְּלָל לְאַבְתַּעֲרָה עַדְעָן: **בְּהָ** אָסֹר לְאַשְׁהָ
שְׁמַעְבָּר בְּשַׁבָּת (עט) סְךָק עַל פְּנִيهָ, ***מִשּׁוּם צָובָע.** וּמְטַעַם זֶה אֲסִירָה (עט) יְלַכְּחָל בְּשַׁבָּת, וּמְטַעַם זֶה

אברהם

בגד (ג) גלאן היבוטן, פיזע הס' (בג' י' פהו שטערן) צויאר טונזאים (שם בעברות):

אוצר מילון

כח * צדוקים נזנְגָּבֶן, ען בפְּסַחַד בְּרוֹרָה וְעַד יְמֵי שִׁבְעָבָן בְּצִבְאָוָן אֶלְעָדָן
הַוְּאַפְּגָן אֲמָתָּס וְעַד יְמֵי שִׁבְעָבָן בְּצִבְאָוָן שָׁהָבָן דָּרָשׁ
בְּקָרָאָשָׂטִים שָׁפְקָעָן דָּרְכָה בְּגַדְבָּר אַלְיעָזָר (נָא) פְּרוֹפְּקָטָן יְהוָה דָּרָם גְּדוֹלָה וְכָלָת
בְּאַיאָתָן קְרָזָן (וְעַד יְמֵי) חִוְתָּמָתָן, וְעַד כְּבָר קָרָד דָּהַ לְצִבְעָה, אֶל
פְּעַזְבָּה כִּיבָּ, אֶלְאָ אָס בְּן יְהֹוָה לְכָן לְעוֹלָם, קָה מְהֻנָּה אָפְלוּ בְּקָטְבָע,
יְהֹוָה בְּצִבְבָּשָׁת לְגַנְגָּן הוּא לְעַלְמָס בְּסַבְכָּעָה מְהֻוָּן, דִּישְׁוּב אַוְלָה
(עַזָּה) פְּרָקָה אַזְעָזָן בְּצִבְבָּשָׁת. דְּמַשְׁחָה וְעַד מְזִיל לְבָטָל מְהֻנָּה שָׁם
וְאַזְמָן דָּרָךְ הַזְּבָה בְּכָה, מְפִינִי שְׁנוֹרָה כְּמַעֲרָתָה לְהַזְּבָה בְּשָׁבָת. וְעַד
וְעַד יְמֵי (עַזָּה): כְּדַ (עַזָּה) אַבְּנָן תְּקוּשָׁה, הַיּוֹם הַהֵּם שָׁאָנוּ קוֹרֵן שְׁטָעָרְין
הַשְּׁפָמָלָג (לְאַזָּה), קְתָב הַמְּעַחְקִיק שְׁפָטָא שְׁהָוָה אֶלְאָן חָצֵן וְחוּלָל
בְּתוֹכוֹ, וְעַד יְמֵי וְמַכְהָבָג שְׁוֹקָלָן אַיִּהְהָ דָּבָר גְּנָזָר אַבְּנָן קְרָופָה, שְׁהָוָה גָּס
וְהָוָה אַיִּיכָּן וְתְּמָלֵל, דְּהָנוּ שְׁנַבְעָה הַחַפְץ פְּאַלְיָה מְבָן לְפָסְלָקָן עַקְבָּן,
בְּכָל זֶה לְהֹתְרוֹ, מְשֻׁומָּן וְהָוָה קְפָמָעָ בְּקָחָה: (עַזָּה) וְעַבְּזָזָן וְבָזָן.
עַבְּזָעָ אָרָם, וְמַחְטָפָה אֲמָתָּס וְעַד הַיָּי אַקְאָן. שְׁלָא קְחָנָה פְּנֵיךְ בְּכָרְבָּר שְׁנָשָׁן
וְפְשָׁעָס הַקְּבָּה, וְכִינְן דָּאָשָׁה דָּרְכָה בְּקָדָשָׁה לְפָזָה אֶת גְּזָהָה עַל יְדֵיךְ כְּבָנָה
צְוָעָב, כְּמוֹ שְׁבָרָבָן סְוִיף סִימָן שְׁמַיָּה דָּרְכָר לְאַלְלָה תְּוֹחָס וְשָׁאָר פְּרוֹתָה
אַפְּלָו הַעֲרָבָה קְרָק גַּל פְּנֵי אֲשָׁה גַּם בְּן אַנְיָן אֶלְאָ דָּרְכָן, דָּאָרָן צְבִיָּה

אברהם הנטן

ימ' (ט) אף דבצצ דינ' מה שחייב כל הקחן אויש ברור בזורה לחלק במשכיר
לעומקו ולבסוף קשוט דום בקה' שאין ספק בקבאה אונ' דינ' ליק' בון
הברחותו, ואפשר גם בנסיבות קה' וכמו שהבא ר' עקיבא בסוף התמיהה נ' דינ'
הרבנן בס' ר' ר' ר' שיט' לרוחה של ר' עקיבא, כלל פס' אמר ר' עקיבא בפנת'ו
רבנן הפטון אנטוקין אמר ר' עקיבא לא ר' עקיבא לטעון לרוחה של ר' עקיבא בפנת'ו
כ' (ט) וכון הפס' בפ' ר' עקיבא זהה וזה ר' עקיבא. כ' (ט) ר' עקיבא ס' דר' מילון
ר' עקיבא בפ' ר' עקיבא וזהו שנקוט בפ' ר' עקיבא כשם המוסיפות בפ' ר' עקיבא
(ט) כן בפ' ר' עקיבא בפ' ר' עקיבא וזהו שנקוט בפ' ר' עקיבא כשם המוסיפות בפ' ר' עקיבא
(ט) כן ארכון בפ' ר' עקיבא כ' עיין פ' ר' עקיבא וזהו שנקוט בפ' ר' עקיבא מה המוסיפות בפ' ר' עקיבא

אורה חיימ שטלהוואר אונט

כדרבנן גן כמחסום גן
ה' ר' פטראן [טראן] ואצטלה
ו' י"ז פטראן (י"ז) (ז)
ו' נטם [טם] ה' דיאס ונטאל
פ' פטראן כט' ס' ג' דיאס
ו' אטאל
ו' ר' טט' ס' טט'
טט' ליטקטן [טיטקן] ט'
ו' ו' נטמו' מיטטה' [טיטקה]
ו' שיד' פטם קטן, ג' דיאס וט'
טט' פטראן [טטראן]
טט' פטראן קו' פטראן
(ז) (ז) ליטקטן [טיטקן]
(ז) וטיטו' יוטומס [טוטאמ]
ג' פטראן פט' (ז)

ארכיאולוגיה ורומיות

בְּרִית מָשֶׁה

100% 100% 100% 100% 100% 100% 100% 100% 100% 100% 100%

卷之三

What is the best way to teach
mathematics?

בנוסף לכך, מטרת המלך הייתה לא רק לסייע למלך ביטולו, אלא אף לסייע לו לשוב לארצם ולשוב לשלטונו. אולם מטרת המלך הייתה לא רק לסייע למלך ביטולו, אלא אף לסייע לו לשוב לארצם ולשוב לשלטונו.

1999-2000
Year

וְאֵת זֶה וְאַתָּה תִּשְׁמַח
וְאֵת זֶה וְאַתָּה תִּשְׁמַח
וְאֵת זֶה וְאַתָּה תִּשְׁמַח

בעוזה השם יתברך

ספר

תומפת שבת

עם מהדורא בתרא

חלק א'

על הלכות שבת מרישא עד גמירה

חיברו הגאון הגדול המפורסם

מויה רפאל מיזיליש מהארוחוב צוק"ל

אב"ד פאריצק

נדפס לראשונה בשנת תקכ"ז ומהדורה שנייה בשנת תקס"ו

ועכשיו בעזהיות יצא לאור מחדש
באותיות בהירות מאירות עינים ומתוקן מלפי שגיאות שהיו
בדפוסים הקודמים ונולאה עליו בשולי היריעה שני הוספות

ציונים

מראה מקומות בספר
האחרונים המבאים דבריו,
ופסקיהם למעשה

ビיאורים

משא ומתן בדבר הלכה
לפרש ולישב דבריו
במקומות שטעוני ביאור.

מןוי הצער באלי ישראל

אשר אנשי עקשטיין

נד חפהבר

בפרוס שנת תשנ"א לפ"ק

פה ברוקליין

א. צריך להזהיר לנשים שלא יטלטו מחת שיטול (מבחן) חודה או עוקצה לשום בענפים אלא א"ב ניטל מע"ש חודה ועוקצה (וילדה) לשם כך: (וע"ל כי ס"מ טעיף י"ה):

ב. (מבחן) הבנות קטנות שנוקבים אויניהם כרוי להחת בהם נמים כישראלו וכרי' שלא יסתמי הנקבים נוחנים בהם כסמים מותר זאת בהם (מד) וה"ה אם נתנו חותם באותם נקבים שמותר ליצאת בהם אם אינם צבועם אבל אם הם צבועים אסור:

בא. יצאת אשה רעללה והוא שמעטפת כל ראייה חוץ מהפניהם:

בב. (מה) פורפה (פי' קוטлем) בשbeta על האגה ועל האבן (מו) אבל על המטבח אסור לפורה בשbeta דלאו בר טלטל הוא ולא מותני בה יותר ואם פרפה עליו מע"ש מותר יצאת בו בשbeta:

תוספת שבת

ונראה זהינו נמי כוונת הייש מפרשיים שהביא רשי' דמפרשין דקיים אחוותין שבעשרה ובגדלות אסור משום חשש חיצחה כמ"ש ס"א, ובקנותות שרי' ולא שיין בה טבילה ע"ש. ולא ניחא להו לפרש כהרמב"ם דא"כ מיי איריא קטנות אפילו גדולות והרמב"ם לא ניחא לייה לפרש כפירושם דס"ל דוגם קטנות בת טבילה הנה כמו שדחה רשי' פי' הייש מפרשיים. *והחטר והמחבר קצת תיבמה תפסו כפרשי' והחותם. וקצת תימה על המחבר דהשמי דעת הרמב"ם בוה ולידיה שרי' גם בעכובים ולכל הפחות היה לו להביאו בשם י"א: (מד) וזה אם נתנו חותם. לכאורה קשה הדוי וזה אין צrisk לומר זו, דהא חותם עדפי' מקסמין ובמשנה איתא להיפך הבנות יוצאות בחותם ואפי' וכ"ה לשון הטור. וצ"ל דישעור דבריו כך הוא, וזה אם נוחנים חותם דרשוי, היינו דוקא אם אינם צבועין דליך למשיח ולמאת שלפי' דומיא ודקמן אבל בעכובים אסור ודלא נמא דדמי לנזמין בס"ח דשרי' קמ"ל דלא, וכמ"ש התוס' דשאני חותם דקל להסרין, וכותב המגן' דלפמ"ש רם"א ס"ח י"ל דדורק (מו) בבחותם שאוניה מגולין אסור בזבעון: (מה) פורפת וכו'. והיינו שמעטפת בטלית שיש בראשה החדר רצעה וקורשת אבן או אגוח בראשה השני וכוכת הרצעה באבן או אגוח שלא ייפול הטלית מעלה ולא מחזין כמו שמתכוונת להוציא האבן או האגה ונודע לכל שהוא צריכה לכך משא"כ בגריגר מליח דבסט"ז שאין הכל יודעים שהוא צריכה לכך כ"כ התוס': (מו) ישיחתו י"כ. והיינו כשהאבן עגולה אורה כהכי לכך מהני בה יהוד אף לשכת אי' כמ"ש סי' ש"ח ס"כ'ב. כי' המגן' שם: (מו) אבל על המטבח אסור וכו' דלאו בר טלטל הוא.

ביורים

גנליון, פטמיון סמ"ג בפ"ק ס"ה. ונלען' ר' דלען פטמיון סל' פטור'ך, דטמיון בגנו גוזו חכמים על כל חכט טהור נטיק ולטקה, וככל לפי הown וסמכות, דלען גוזו על חכטיט נטקות נטעת טגעת וכחותם הילן על חכט נטיק ולטקה, וו' כטגעת טגעת מצחט נטיק ולטקה כדי' וטקו, רקען גכלן גנזייה מה', ומן זה

משמעות דבזה"ז היו חכשיט הרואו לאיש ולואה [ו] לאסօר גם לאיש כמ"ש בס"ק ל"ט בשם ר'יז. מיהו יש זומר כיוון דבזמן הש"ס היה מותר לאיש ולא גוזרו ביה מכיוון שלא גוזרו בו תז לא חלקו בין זמן לזמן כמ"ש הבב"ז סי' י"ג גבי טלית. וככה"ג כתוב המגן' א' בכמה דוכתיה עס' ש'א סמ"ז וסע' ע"ט וסע' שכ"ב מ"ש בזה: (מבחן) חודה או עוקצתה. דין זה הוא מהרדי, מיהו במרדי איתה חודה ועוקצתה. והבב"ז הבין דמיידי במחט נקובה וכותב רבורי' כל הכלים מבוארadam ניטל חודה או עוקצתה אסור לטלטלה ולכך שינוי וכותב חודה או עוקצתה. אבל המגן' א' השיג עליו בזה וכותב דברי' כל הכלים מירוי במחט נקובה אבל המרדי אירוי במחט שניינו נקובה דאו בשנטל חודה או הקשר שלה עדין הוא (מבחן) חזיא למולתה עד שינטלו שנייהם ואו אסור בטלטל עס' ש"ח סי' א.

*ובמגן' א' סקט'יו יש חסרון וכצע'ל ולא ביאור דבריו מג"א עיין יפה דבגמרא קאי אמחת נקובה שיש טיס בדבורי' זור' קאי אמחת שאינה נקובה ונושטת דלא כלאי' ורב' שם מחייב נקובה עד חיבת נקובה, וטעות כזו שחייב ורגיל טoca עיין בכ' מ' דף קי"ד ע"ב בפירש"י, שוב בא לידי ס' אלוי' רכה ורואי' שנשחך ברכבי המגן' א' ע"ש, ופשוט הוא דיש בו (מל) ט"ס וכמ"ש זה זמן רב על הגליזן: (מבחן) הבנות קטנות וכו'. במשנה איתא הבנות יוצאות בחותם ואפי' בקסמין שבאוניהם, והרמב"ם בפירוש המשנה מפרש דהאי דוחותן מירוי בחותם שבצווארון וכמ"ש ס"ב וכמ"ש מהיבورو פ"ט (הלהה י') ע"ש. ונראה דהא דנדחק לפреш כן משום דמסיק שם דעתם אסורה, וכותבו החותם דל"ד לנומי האון דשתיים כמ"ש ס"ה, דשאני חותם דקל להסרים ע"כ. והרמב"ם לא ניחא ליה לחלק בהכי רק מפרש דקיים שבצוואRNA,

שלופר כולם נמגן, ומפער על זה ממכו סט"ס וצ"ו'ע לרוג' לכריע דלען כמס'ה.

(ו) בשו"ע הרב קני' כי' הכריע לחומלה לדופר נס נחים, וכי' נקי' ס"ל סוף טע' ו' וכי' נרען' ס

פָּרְוָסָם דַּעֲדָךְ וְהַמְּכֹנְשָׁן דַּהֲרָא מִילָּקָן וְהַמְּגַעַּן הַלְּגָנָן
לְדָקְתִּים יֵלְלָה גַּלְלָה, וְקַעַט לְתַמָּה קֶלֶלֶל, וְבָהָרָה רַוְתָּה
פָּרְוָתָה, וּמְמַיִּן מְתָסָמָע נְקָמָה, וְבָהָרָה שִׁיקָּר דָּין כְּסָמָנוּ כְּהָן
בְּכָהָן וְהַלְּקָן טָן צְהָן, וְנוֹתָה דָּהָן לְמִירָה תְּהָרָה לְהָרָה וְסָגָן
לְלָהָרָה בְּתַמְּבָדָה כִּיְהָרָה וְלְכִוְיָה טָן צְהָן כְּזָהָרָה נְעָלָה יְהָרָה
מְהָרָה, וְכָהָרָה טָן צְהָן, הַצְּגָרָה מְכִי יְהָרָה וְלְהָרָה
מְמַבְּדָה קָהָרָה עַיְלָה צְבָתָה כָּהָרָה מְוֹקָהָרָה טָהָרָה, וְלָהָרָה וְהַלְּקָן כְּבָגָד גַּמְבָּחָה
בָּסָס לְכָהָרָה וְסָגָן טָלָלָה מָהָרָה כָּהָרָה, הַלְּקָן הַלְּקָן דְּפִרְעָה
הַמְּבָרָה מְעָסָס וּמוֹעֵלָה הַלְּקָנָה צְבָתָה גַּנְיוֹזָה כְּפָתָק וְהַמְּבָרָה
לְהָרָה, וְגַנְזִירָה מְעָסָס וְכָהָרָה עַדְרָה נְבָתָה הַמְּבָרָה גַּנְיוֹזָה כְּפָתָק וְהַמְּבָרָה
כְּלִימָדָה הַמְּבָרָה דְּמָכִי הַלְּקָנָה נְבָתָה, הַלְּקָנָה אַלְמָה כְּרָחָה מְלָהָרָה
מְחֻמָּה דְּלְחָהָלָה כְּיָעָה פְּרוֹפְּרָה צְבָתָה, וְכָהָרָה הַלְּקָנָה דְּוֹלָהָרָה פְּרוֹפְּרָה סְיוֹנָה
פְּרוֹפְּרָה מְעָשָׂה וְוֹתָהָרָה צְבָתָה, וְכָהָרָה הַלְּקָנָה דְּוֹלָהָרָה נְעָלָה מְמִיָּה
הַלְּקָנָה זְמַעַט וְמוֹזָהָרָה זְמַעַט, וְהַלְּקָנָה יְהָרָה זְמַעַט כְּסִכְמִיָּה, וְעַיְלָה
וְנְגַהְוָרָה זְמַעַט וְהַלְּקָנָה יְהָרָה זְמַעַט זְמַעַט כְּסִכְמִיָּה
וְיְהָרָה זְמַעַט כְּרָחָה מְלָהָרָה זְמַעַט, הַלְּקָנָה הַלְּקָנָה זְמַעַט
לְלָטָמָה לְלָטָמָה, הַלְּקָנָה זְמַעַט, וְהַלְּקָנָה זְמַעַט, וְהַלְּקָנָה זְמַעַט
כְּפָתָק וְסָוּה כְּמָהָרָה גַּוְיָה, וְהַלְּקָנָה זְמַעַט, וְהַלְּקָנָה זְמַעַט
לְכָהָרָה, וְהַלְּקָנָה זְמַעַט, וְהַלְּקָנָה זְמַעַט, וְהַלְּקָנָה זְמַעַט
טָלָה וְהַלְּקָנָה זְמַעַט כְּלִי חַמְמִיתָה
וּמְסִתְּפָקָנָה גַּנְדִּיסָּה כְּלִי הוּא
בְּמַקְרָבָה וּוּחָאמָתָה כְּבָסָה כְּלִי כְּרָחָה וּכְסָה יְהָרָה
צְבָתָה עַלְוָת מְגַשְׁוָה לְטָלָטָה צְבָתָה, הַוְיָה מְדוֹמָן לְכָהָן לְלָהָרָה וְלְמִירָה
וְחַדְרָה מְעָסָה נְכָנָה הַלְּקָנָה נְבָתָה כְּדָרָה כְּהָן וְרָבוֹת לְהָדָן, וְהַלְּקָנָה הַלְּקָנָה
הַכְּיָה כְּפָתָק מְלָיָן וְהַיְהָרָה מְלָיָן הַלְּקָנָה טָהָרָה, וְהַלְּקָנָה דְּלָוָן
גַּנוֹזָה זְמַרָּה כְּלִי כְּפָתָק דָּלָה חַדְרָה מְעָסָה וְהַפְּרָרָה דְּלָוָן כְּגָדָלָה
כְּפָיָה דְּמַלְאָחָת מְעָמָתָה וְכִי לְלָיָה צְבָתָה לְיָמָה, וְהַלְּקָנָה מְקוֹלָה יְהָרָה
לְסִתְּפָק בְּמַסְלָרָה כְּמַעַטָּה וְכִי לְלָיָה, וְהַלְּקָנָה לְכָהָן מְפָתָחָה, וְמִוְיכָה
הַיְהָרָה זְמַרָּה שְׂמָמָה זְמַרָּה זְמַרָּה זְמַרָּה זְמַרָּה זְמַרָּה זְמַרָּה זְמַרָּה

(ז) שבת קשי ב' מהין ר' ע' ומדרורס למדנו פטוקריין, וכחצ'ן
הר דעתה לנו דיש סדרון וצש קedor וחילו לר' ח'
וועוועט ולען ל' צש קedor לחיג' זפתקן וגנער צש קedor ונטוט
הויהיכ' חותם כל' ווובן לר' להעת זש' טירזון ק' דז'ילט
גונסערו ה' צש קedor כל', האל לדעת טופ' ע' סרי ציע' גניך
קיטשטו ה' מל' סדי גהלו'ו געלן גהלו'ו והפ' קedor צביכרול' וודאל'
צטפיה הי' צש קedor כל', ומושס' לדעת קיטופ' ע' גס זפתקן
בקהנן ה' צש קedor כל', ווקין לאשת נזה'ר זפתקן צש קedor וויה
צטפיהם מוס' לדרכ' חותם כל' גש קedor מהו פריך לר' נפקח
דלאמ' ר' פסק כר' ח' ביליכ' חותם כל', האל גשל גהויכ' חותם כל' סגד
כל' יוסי טירזון ק' ב' וונגע סט' גראהו גלעטערל' בר', ומלהך דחי'
מחממיין זכש הלו' גל' מאנ' תורה כל' וכטע זס' ל' גרא' ח' גמאחל
צעזרזון סט' גרא' גלעטערל' [ומיסו כהס ר' ח' גן שועז'

76 ג') שבת ס' ו' וכלה מורה ריכם פורחת, פרט'ו' וסכום זוזי
לכתחילה קלה נצחה דליה וגשיד יוס יוי כה חנול
ריכם מזויות פדופוט, ק"ק דה'ל מוחי' מטה סיפול החקון לנטען
דה'ל'כ' ממען בזימה מיזוג, וכשי' לי' נמתני פורחת טל סלהן'ן ומיל'
סלהנו'ן ונלגד כלמ' פטוף נכתה נצחה על קמען, ולמה'ל'
הלהרוניס צווע' ס' ט'ג' סל'ל' דהס פטפה טן' במען פ"ה
מעיש' וסוכותה, פורחת נכתה נצחה על הוויה מעיש', יט' פלורה
דב'יה פורחת נכתה נצחה נכפרת' נכפרת' נכדר טל' מוקה' מעת

עורי עם ה' עושה שמיים וארץ

שו"ת

נשمة שבת

חלק ג (ב)

הלכות מוקצת

*

ב כולל בירורו הלכות בהלכות שבת המצוירים
(השiviבים לשוו"ע סי' ש"ח - ש"ב)

*

כל אלה חוברו ייחדיו בעוזרת ד' יתברך ויתעללה

ע"י הצעיר באלי

ישראל דוד הארפנצעט

רב דביהמ"ד יישראאל והזמניט

מה"ס יישראאל והזמניט ג"ה, שורת ריברך דוד ה"ה

ספר חינוך יישראאל, ס' נשמה יישראאל ג"ה

שו"ת מקדש יישראאל ז"ח, ושא"ס

๖๘

ברוקין נ.ו. - אלול תשע"ב לפ"ק

מוֹקֵצָה מִחְמַת גּוֹפֶר מִטְעָם ה
הַבָּאנוּ מִחְלֻקָּת אֵי מַה "ט נְעִי
גּוֹפֶר", וּמִשְׁם ס' המוקצת חיו
אֲמַצְעֵי לְבָד וְאַין בָּהּ שָׁום ו'
בְּכָלְלָה"ש דְּמַלְבָּד זֶה מַעֲוָת
אַיסּוּר שְׂמִיחּוֹדִים לְמוֹמָם, נ

וְהַנֵּה מִבּוֹאָר בְּמַבָּב' (ס' ש
תוֹס'ש וּרוּע'א דְּמַי שְׁיוֹן
לְאַיהֲרָה שִׁימּוֹרֶשׁ (כָּגּוֹן שְׁפָרָה ו'
כָּלִי וּמִוְוחָה בְּטַלְטוֹל) (אֶכְלִי יְחִזּוֹת
בְּרַבָּר שָׁאן דְּרַכּוּ בְּכָךְ כָּגּוֹן מַטָּבָּע
(מַבְּגִינְגָן) כָּבֵד, דְּלָא מְהַנִּין, מְשׁוּם
מַטָּבָּע לְעוֹלָם לְשָׁאָר שִׁימּוֹרֶשׁ
שְׁמָא יִמְלַךְ בְּדַעַתּוּ וַיַּחֲזֹר לְה
מַטָּבָּע.

מִידָּה מִסְתְּכָר פְּשָׁוֹת שָׁאָף ה
שְׁהַטְּרִיחָה עַצְמָוֹת לְאָס
מִתְבָּעוֹתָה כְּמִדְינָות וּמִתְקוּפוֹת ו'
טוֹרָח בְּסַעַדָּה וּמִפְּסִידָן, וּבוֹד
מְאוֹצָרוֹת הַטוֹּב, וּבְפִרטָט מִתְבָּעוֹת
שְׁאַיְן יוֹצָאֵן בְּהַזּוֹעָה בְּמִדְינָה זו
לֹא יְקַח מִשְׁם הַמְּטוּב כְּמִדְינָה
בְּהַזּוֹעָה) כְּדֵי שָׁלָא לְבַטָּל אַוְצָא
שְׁלוֹחוֹפָן הַגְּנָל מְמִילָא מֵהוּ
לְעוֹלָם, וּבְפִרטָט כְּשִׁקְבָּעָה הַמִּזְרָח
מִיּוֹחָד, זֶה לוּ לְאָוֹת וּלְזִכְרוֹן
לְהַשְׁתָּמֵשׁ עַמְּחָם בְּתוֹרָת מִטוּב
מִזְרָח) בְּשָׂרָתּוּת עַל עֲנֵינִי מַזְרָח
וְדָעַ דְּלָכוּעָה מַהְנִי מַעֲשָׂה מַעַן
לְהַשְׁמִישׁ וּלְהַתִּיר בְּכָךְ
מִשְׁוּעָה (ס' שׁ"ג סכ"ב) אָמֵן
מַעַר"ש, דְּמַעֲשָׂה מַרְועֵיל לְבַטָּל נ
וְעַיִ"ש בְּמַבָּבּ סְקֻעָבּ) בִּיאָ

וְאַתָּה בְּמַעֲוָת נִירָות (בְּאָנָקָן
מִדְינָות שָׁוֹנוֹת, שְׁמָבוֹא

מְגֻנוֹל שְׁהִיָּה בְּבִיהֶשְׁמָ"שׁ עַל הַפּוֹשָׁק"ע
וּנְשָׁאַלְתִּי מַהוּ לְטַלְטַל מְגֻנוֹל (שְׁלָא"ס) הַמְוֹנָה
עַל קוֹפֶּשׁ שֶׁל זְדֻקָּה שִׁישׁ בְּתוֹכָה
מַעֲוָת (כְּדֵי לְשָׁמְרוֹ), וּמַהוּ אָם בְּשַׁבְּתָה הָאָרֶיךְ
לְמְגֻנוֹל (לְדָבָר אַחֲרָיו) אֵי מוֹתָר לִיטְול מְגֻנוֹל וְה
מִשְׁם, וּנְרָאה דְּרַכּוּ זֶה תְּלִוִּי בְּמִחְלֻקָּת הַפּוֹסְקִים
אֵם דְּרַכּוּ הַיְתָר הַמְוֹנָה מִבְּעוֹר יוֹם מִמְּעָל דְּרַכּוּ
הַמְוֹקֵצָה כְּדֵי לְהַגֵּן עַלְיוֹ אֵם נְعִשֵּׂת בְּסִיס
לְהַמְוֹקֵצָה (מִחְמַת גּוֹפֶר, וּמִמְּלָא כְּנִירְנוֹן נִמְמָר
הַמְגֻנוֹל נְعִשֵּׂת מִקְזָצָה מִחְמַת גּוֹפֶר), אוֹ דְּלִילָא
נְעִשֵּׂת בְּסִיס אָא"בּ מִוְונָה מִתְחַת דְּבָר הַמְוֹקֵצָה נִעְזָב
פְּמַגְּזָבָה קְדֻמָּתוֹ (סְוִיכָה הַדָּר) וּבְס' דְּרַעַת חָוָה
וּבְס' אָז נְדָבָרוּ (ח'ב ס'י מ"ט) שְׁחַעַלָה לְהַחְיוֹן
דָּאַתְּלִיל וְלֹא נְعִשֵּׂת בְּסִיס אָא"בּ מִוְונָה חַחְתָּוּ
לְשָׁמָשׁוּ, אֶכְלָל לֹא כְּשִׁמְנוֹנָה מִמְּעָל לוּ, מִסְתְּכָר
דְּכָמוּ כְּנֵמי כְּשָׁהִתְיָר מִוְונָה בְּצָדוֹן כְּנִירְנוֹן.

☆☆☆

סִימָן שְׁלָק'

שְׁאַלְתָּה - פּוֹשָׁק עַם מַעֲוָת בְּתוֹכָה שְׁמוֹנָה
עַל הַשְׁלֹחָן שְׁבִיכְהָכְנָן אֵי מוֹתָר
לְסָגוּרּוּ בְּמְגֻנוֹל (כְּדֵי לְשָׁמֹר הַמִּמְנוֹן
שְׁבַתּוֹכָה).

תְּשִׁוָּבָה - מוֹתָר. הנה פּוֹשָׁק שִׁישׁ בְּתוֹכָה
מַעֲוָת הַיָּא מִקְזָצָה מִחְמַת גּוֹפֶר,
דְּהַפּוֹשָׁק נְעִשֵּׂת בְּבִיהֶשְׁמָ"שׁ בְּסִיס לְהַמְעָוָת,
וְהַמְעָוָת הַמִּזְקָצִים מִחְמַת גּוֹפֶר.

וּמְעַתָּה לְנִידּוֹן שְׁאַלְתָּנוּ (אֶפְרַיִם נִיטָּל, מ"מ) יִשְׁלַׁדּוּן אֵיזְה
מִיקְרִי מִבְּטַל כָּלִי מִהִכְנָנוּ שָׁהָרִי מִבְּטַל לְדָבָר
שָׁאַנְהָה מִטְלָלָת בְּשַׁבָּת, מִיהוּ בִּיטְול כָּלִי מִהִכְנָנוּ
דָּעַלְמָא הַיָּינוּ שְׁמִינִית הַמִּקְזָצָה עַלְיוֹ שָׁאָז אָסָור
לְטַלְטַל דְּבָר הַחִיטָּר שָׁהָרִי עַיְיָכְבָּשׁ מִטְלָל הַמִּקְזָצָה
טַלְטַל מִן הַזָּד, אֶכְלָל בְּכָה"ג שְׁבַכְלָל שִׁיתְיִשְׁבָּב
בְּדַעַתּוּ יִכְלֵל לְנוֹטְלָו מִהִכְנָנוּ מִבְּלָי שִׁיטְלָל
הַפּוֹשָׁק כָּל נְרָאה דְּלָא חִשְׁבָּב בִּיטְול מִהִכְנָנוּ,
וְאָפְרַיִם שְׁלָמָעָשָׂה בְּדַעַתּוּ הַגִּיחָוּ שֶׁמְעָד מַזְרָח, לֹא
דְּמִי לְבִיטְול כָּלִי מִהִכְנָנוּ בְּעַלְמָא דְּאָסָורה מִשְׁוּעָה
דְּלַכְתָּהָה (בְּלֹא צָוָק מִזְרָח) אָסָור לְטַלְטַל חָפֵץ
שִׁישׁ בְּתוֹכָה מַעֲוָת (אֲפִילוּ רַק כָּרִי לְנִעַרָה) עַל כָּן
הָוִי כְּבָנוֹה אוֹ כְּסָוָתָר כָּלִי, מִשְׁאָבָב בָּה שִׁיכּוֹל
לְיטְול מִשְׁם הַמְגֻנוֹל בְּלֹא טַלְטַל הַמִּקְזָצָה כָּלִל,
וְעַדְיף מִמְּה שְׁנָותָנוּן סָל לְפִנִּי הַאָפָרָהִים (כְּבָשְׁוּעָה
סָל"ט) כַּיּוֹן שְׁבִידָוּ לְהַפְּרִיחָם מִשְׁם בְּכָל רְגָע
(וְצָעָק מַשׁוּעָה הַרְבָּה ס'י רְסָ"ה ס"ה דְּמַצְרִיךְ שִׁיהָא
בְּדַעַתוּ לְנִעַרָוּ, מִיהוּ כְּאָמָרוּ שְׁהָכָא קַיְל יְוָה
שְׁנָותָנוּ רַק בְּצָדוֹ).

בדיעלמא באנקנאטען הוי מוקצה מהמת חסרון כיס, נראה דזה ודוקא מעות העומד למשא ומטען שבזה חושש מלחשכה עמהן לשאר דברים שמא יקרעו ויפסיד ממוניו, לא בכח'ג שכבר ייחדרם לשם איטוף, וודרך המאספים להראות חזותם לאחרים ולהשתעשע בהן (אף שהוא בזיהוות יתרה זה עדין לא משוויהו מוקצתה דחס'כ), ובאמת שאף אם מקפיד עליהן ביותר עדין יש לומר שלא חשבי מוקצתה דחס'כ להפוסקים הטעונים דדין דחס'כ נאמר רק בכם"א, ושטרות כספ' אלו שהן מדיניות שונות מסתבר דיןיכם ככל' היהר, שהרי אצלן עומדים למשא ומטען כלל.

ל

7. שאלת - מי שקיבל מאדם"ר "הצלהה" →
(ברכה) געלט האם הוא מוקצתה.
מטבע ברוכה מצדיק (געבענטישטע מטבח)
מהו לטלטלו עמו (כਮובן במקום שרשאיין להוציא).

תשובה - מותר. להניל' יש מקום להקל גם בזה, והוגם שבזה שיכחה קצת סברת החזו"א, מיהו גם בזה לחסיד של האדם"ר לזכיה גדולה ייחס לו שקיבל מטבח זה מהאדם"ר והדבר שוה הרבה יותר מעצם שייטת המטבח, על כן מסתמא לא יוציאנו האדם בתורת מטבח פשוטה, להפסיד הברכה, והঙולה שבו, או מה שיוכל להרווחה בעור.

ובפרט אם עשו לעמונגעטט (בתוך פלעסטיק סגורה) שבדרך כלל בן אדם לא יקרענו ויטלנו.

מייהו מי שבעדתו לשימוש עם מעות אלו להשקייע בעסקיו (כדי שיזליח בעסקיו בזכות ברכת הצדיק) חוזר דינו כדי כעotta דעלמא שכן מוקצין מהמת גופו.

ל

מוקצת מהמת גופו מטעם הניל' (מייהו במק'א הבאו מחלוקת אי מה"ט נשית מוקצת מהמת גופו), ומשם ס' המוקצת תירוץ דמעותם הם רק אמצעי לבד ואין בהם שם שימוש בגופן, [וכ' בכלכלת'ש דמלבד זה מעות הוי מוקצת מהמת איסור שימושיהם למו"ל, פ"י כבשםל"א].

והנה מבואר במ"ב (ס' ש"ג סקע"ד) ממש תוס"ש ורעד"א רמי שיווך מטבח "לועלם" לאחיה שימוש (כגון ספרפה עליו) מהני לשורה כלי, ומותר בטלטלול (אבל יהוד לשעה לא מהני בדבר ש אין דרכו בכך כגון מטבח), מייהו בחזו"א (מב'ג) כי' דלא מהני, משום שאין הדורך ליחיד מטבח לעולם לשאר שימושים, על כן הישין שמא יملך בדעתו ויזוזו לשימוש בו בתורת מטבח.

מייהו מסתבר פשוט שאף החזו"א מודה דמי שהטריה עצמו לאסוף הרבה מני מטבחות מדיניות ותקופות שונות, שאין אדם טורח בסעודה ומפסידו, ובודאי שלא יבטלנו מאוצרו הטוב, ובפרט מטבחות מדיניות שונות שאיןין יוציאין בהוצאה מדינה זו כלל (ואגבו שוב לא יקח שם המטבח מדינה שלו) (שיוציא שם בהזאה) כדי שלא לבטל אורציו התוכן, ובפרט שלרואה"פ הניל' ממילא מהני יהוד למעות לעולם, ובפרט כשקבע המטבח באלבוי"ס מיהו, וזה לו לאות ולזקoon שלא יהזר בו לשחטש עמהם בתורת מטבח (ולא ידעתו בדיק מה של' בשווי על עניין מוקצתה ע' קצ'ו).

ודע דלכו"ע מהני מעשה מער"ש ליהיד מעות לתשמייש ולהתир בכך טלטלול כדיזא משו"ע (ס' ש"ג סכ"ב) אם פרפה על המטבח מער"ש, דמעשה מועיל לבטל מינה שם מוקצתה, ועיי"ש במ"ב סקע"ב) ביאור 'פרפה'.

ואף במעות ניירות (באנקנאטען בלע"ז) מדיניות שונות, שמברואר בס' מנח"ש

ע
גומונ
תונכו^ר
צידן
בל' וו^ר
סקימ^ר
דבר
בסים
נו נס^ר
א לא^ר
ה עע'^ר
חוֹדָק
זִיתַחְן
גַּתְחֵתְוָן
סַחְבָּר
יְנוּוֹן
שְׁלָל
אֲזֶבֶר
לְטָלֵן
וְתִּקְוָן
אֲבָנִים
שׂוּט
בְּמַיְבָּש
יְהוּדָה
אַיִן
לְצֹרֶך
עַמְּהָן
בְּשַׁבְּת
אַסְתָּר
נְעִשְׂת

卷之三

Digitized by srujanika@gmail.com

Digitized by srujanika@gmail.com

וְכָאֵלֶנִי | כָּאֵלֶנִי וְכָאֵלֶנִי וְכָאֵלֶנִי

NEGELLY EC. 36N1

W. H. 13. 134

ל'ין מלהונן

בְּרִית מִקָּדֶשׁ

(13)

=Shneur Zalman, of Lyady, 1745-1812.

שְׁלֹחַן עֲרָבָה

מכבוד קדושת אדרונינו מוריינו ורבינו הנדול
הגןון האلهי החסיד המפורסם
אור עולם מופת הדור
נור ישראל ותפארתו קדושה
מרנא ורבנא
מוח' שניאור זלמן נונג'ט

הווצה חרשה מסודרת מהריש ומחוקנת

ירושלים ת"ו חנונ'

שבשיהיו הרבה מהם לפניו וימאסו בעינוי יהיה מותר להוציאן ממש כדין גרא של רعي
שיתבאר לפि שאין עושין גרא של רעי לכתהלה כמו שיתבאר (קעפ' ע"ט):
סח י' בשור ח' אפיקו תפל שאינו מלוח כלל מותר לטלטלו ז' מפני שרואו לאכילת אדם
שייש בני אדם שדעתם יפה וכוססיןبشر ח' (שאין אישור באכילתחו משותם דם כמ"ש
בז"ד סי' ס"ז) י' אבלبشر קשה שאינו ראוי לכוס אותו אסוד לטלטלו וזה הדין שאור
דברים היוצאים בו כגון שומן ח' צונן שאף שרואין לכלבים הרי אין עומדים לכלבים אלא
לאכילת אדם למווצאי שבת ובשבת אנן ראיון לו לכלום אבלبشر ז' תפוח (פירוש
שמספריה) מותר לטלטלו ז' מפני שרואו לכלבים ועומד לכלבים:
ג' רשותם
ה' רשותם
ו' רשותם
ע' רשותם
נ' רשותם

ע י' בשר של נכרי שנשחת היום מותך בטלטול כמו בשר נבלת שמתה בשבת שיתבהר
בסי' שכ"ד (סיט"ג):

כ עא קמיע שאינו מומחה עעפ' שאין יוצאי בו מוחש שמא אין מועיל כלום ואין תורה הכספי עליו וא"כ אין עליו תורה כליל שהרי אין ראי לכלום אף בחול בין שהוא של כתב בין שהזוא של עיקרין עעפ' כ מותר לטלטליו מפני שלא חשו לכך אלא לענין איסור הוצאה אבל לא לענין איסור טלטל ואמ' מותר להלותו עליו בבית ובחרד נתבאר בס"י ש"ג (קשי' כ"ג):

עב כל דבר מטונך כגון רעי וקייא וצואה בין של אדם בין של תרגולים וכיווץ בהם אם היה בחצר שהוא דר בה והיינו חצר לפני הבית או שאצל הבית שהוא יוציא ונכנס למשנהו רק' לא'

לתוכה תידיר שזהו מקום שמקפידין עליו שלא יהיה בו טינוף מותר להוציאם לאשפה או שם פטור ב' לבית הכסא א' אפילו בדין ממש בלבד כי זה הוא הנקרה בכל מקום גוף של רעיה ובן נ' ביאו סקניט

אם הם במבוּי במקם דרישת הרגל מותר לסליקם לפדרין אַבְלָא אם הם מונחים בחצר אחרית שאחורי הבית שוויה מקום שאין מקפידים עליו רשותיאל ביצה לע"ז ע"ב אמר יש בו גינויים אלא אם בז' גינויים ישות אבל בשאניג יוועבורום שם אין מגבידין אף ס' פממרא

אם יש בו סיכון אלא אם כן יושב שם עם אנל נסאיין ושבט שט אן גראבן אן גראבן פ רשי שפ שוכנים ויזואין שם הוויל ואין נכסין ויזואין שם תדי לפיך אסור להוציאם משם פ ביה מ' מא' כ' אלא אם יושב שם ואמיר מאכני התגנוג שלא ילך שם ויתלכלך בהם מותר לכפות א רון

עליהם כלוי שהכללי ניטל אף בשביל דבר שאינו ניטל בשכת כמו שנטבאר בסוף ר' רענן רשב"א (עמ"ח) ואמנם הם בחצר שדר בה אלא שהם בחלק המוקצה מהחצר לאשפה או ש בינוין יהופם

בדרכ שיתבאר מושם כבוד הבריות:
למרנגולין אסור להוציאם ממש' ; ואם גורף של רעני עומד במקומו שאין מקפידים עליו
בשם הרשכון כשהוא עומד כך אלא שהוא מלא ואי אפשר לפנות עליו שם מותר להוציאו ולהחזירו
ה' שם בס' הראוי' א' מא' ס' ק' ס'

אג גרכ' של רעני ועביטת של מי דרגלים אעפ' שמרו להוציאם לאשפה לפניהם שם נאסר

להחזרם לבית לפי שאסורים בטלטול אף כשם וריקנים י' מפני שהם מואסים כל כך עד שאינם ראויים אפילו לכוסות בהם כל' י' ולא התירו מוקצה מהמת מיאוש אלא אם כן ראוי לבסתו בו kali כמו שיתכאר למלעה (עמ"ג) ובמקרה שלחויזרים כדי לחזור ולפנות עליהם היום ק מותר להחזרם ע"י שתן להם מים המוחדרים בטלטול י' דהיינו שהם ראויים עדרין להבמה אף כשם בתוך העביט או הגרפ' ואע"פ שלא התירו לטלטול דבר האסור בטלטול ע"י שיטלטל עמו דבר המותר בטלטול אלא במת בלבד כמו שיתכאר בס"י שי"א (עמ"ג) ז' מכל מקום כאן שהוא צורך לחזור ולפנות עליהם היום הקילו משומש כבוד חבריות וחורא הדין אם צורך לחזור ולהוציא בהם צואה היום י' ויש מתירין להחזרם לבית בכל עניין ע"י נתינת מים לתוכם ע"פ שאין צורך לחזור ולפנות עליהם היום ולא להוציא בהם צואה ויש להחמיר כסבירה הראשונה ומכל מקום במקרה הפסד כגון שחגרף הוא חשוב קצת וייש הפסד אם יניחנו באשפה ויגנוב משם יש לסמוך על סבירה האחורה: עד וכל זה כשהסביר סילקם מידיו כשהגע לאשפה י' אבל בעוד בידו מותר להחזרם לדבריו

לְדִבָּרִים

הלו^תכות שבט סימן שח

*תיכון אם הוא פפוח (פרוש מפנית, רשי'ו, י"ז ט"ט). מטר לטלטלו, קשומ דראי לקלים:
לְבָב (קכ') אֲגַד מלווח מתר לטלטלתו, ושהאינו מלווח אסורה, (קכ') מפני שאין ראיו: **לְגַג בְּקִמְעֵי** (קכ') שאין
 אפקחה, אף על פי (קכט) שאין יוצאים בו, קלטלים אוטו: **לְדִילְךָ מְטֻמָּתְךָ בְּגֹזֶן רְעֵי נְקִיאָה**,
 גזיאין של בין של תרנגולים (אל) ובכיעא ברכם, אם קיינו בחר (כלא) שיושבים בה, מתר להוציאם
לְאַלְאָשָׁפָה או לבית הפסה (כלב) ואפלול בלא כליה. ואם היה בבחור (ט) (כלב) שאינו דר שם, (ט) (כלב) אסורה
 הוציאם, ואם יראו מפני התינוק שלא יתלהל בה, (כלב) מתקד לרופות עלייה קליה: **לְהַרְאֵךְ עַל פִּי שְׂמַחַת**
 (כלב) לזרעיא קורף של רעי וגביט של מי ורביגט, (ט) אסורה לנטירם (כלב) אלא אם כן בגן (קכ') תונט
 (ט) מים: **לְזָנוֹן עַוְשִׁים גְּרוּפָה שֶׁל רְעֵי לְכַחְלָה, דְּנוֹנוֹן לְרַבְּיאָה דְּרַבְּ שְׁעַתִּיד לְמַאֲסָה** (כלב) ***קְדִי לְהַזְּגִיאוֹ**

ר' חייטבָּן

טשנה בזורה

אשום דם אחר שהונך, קשאوكלו קשחהו צי, בכו שכך בא ריווה ונע
לעיקון ס"ז (ס"כ) וזהה פגנן אברטם (ס"כ י) קבר זרואק בפ"ן גרא
ונגן יונה ובר אונא, אבל בשר בקה איזו צו נס ואסור לפטללו
בלב בפ"ז (ס"כ) פוק דאלפו בשר בקה פפל, בשר לפטללו, עז
בון, וכן קאללה ובה (ס"כ י) מילקדים לריאן קהטיין, דאלפו בש-
טער קה מילטלו, ובבואר ה"ר חולק אם אין על נקון אינטן,
ושומם ואפרינו רעל בשר לאלאן באונא עז שם, גל אין איז
נראיאו בקה אונרוניס שקייטין דורי פקן אברטם לריאן, בקומות
עדקון יש לסתה גל הפקלהן, לא (רבו) גאנז. אין גען שקדון
יעדרין ובין כל הפניין, כיון שהוא מלוט וראי לאלאן כל דען
מו בשר דוחי לאונא, והוא פריך גז געישן ווועטט שטח (ס"כ י):
הען (הען) בקמי שאונא ראי. הטען (הטען) פיש וווען שאונא ראי איז
כלבים, ראמ קה וראיד לאקליבים איז שאונע עומד לאקליח קלביב, בחר
טעלטל. אבל בקונן אברטם וויך וו כתוב, וזריך היעופד לאקליח איז
אטינו ראי לאכל בעז מוצאי שבת, אף קראוי הוא לאקליח קלביב.
קעקה אוניש ובקה כנה מושן קלא גאי לאכלבים, ולפי זה שמן גען
על בקה גאנז עופד לאקליח איזם, אסור לטטללו, וכו' פק-
הען (הען) אונרוניס: לא (רבו) באונא בקה, ופה גערא קפאי צקפתה,

שנין באנז

מִקְרָר לטפל בברג', דלא און ללבשו בשכחת, דהיינו עזין לעיל סיכון רסאי אונ המהו, מטר לטפללו, און צואה, ויש עלייה פיכבון שדריך דמקטר י' אצלו וואסדור לטפללו, שרוי לה (ויט) מיטפקתיה, אלא לגונף הפהחה, ג' הפהחה. הגה: וכן אם י' (לפי פ' ט' ט). וכל זה לא כ'

בקב' היחסים וכין ב' שבחה
לעומך. ו'יחסים איננו פפר
כלו קלוי (במי יוסוף). ר' א-
קלל תפנדי געטעה בסיס, ז'
פ'ים הנה ציריך לנער פט
ר', בה שאון אין קשחתי
(ג) ו'ש פהפריזן וסוקריין
הפקותן ז'בו. כתוב הפנוי
תונכדר אן אקרדנין דהו
תני' שבלולו ושקדרון
להוציאו לאגראן מן הפלוי
כשלים קלא גאנוח קשור
לברבי הצעד, וזה תקבה או
כל אמר ואות כלי
אומפלו אסורה לטלטל ו'
לקפוקות בשנייה את הקני
קשוחה זאט לא שפוקה
(ה) געטעה השלוחן בסיס '.

בדבר שאסור לטלטלו, אסור למן מתחמיו קל' קרי שישב לתוכו. מפני שאסור הקיל בטלטלו (כ) וכן מכאן קבטל קל' מהיכנו. (כ') אבל מתר לפחות עליון קלין, ובכלפ' (כ') שלא ייעז בו. ו' * מיטה שיש עליה מעות, או אפלג אין עליה עזה (כג) והיה עלייה בין השמשות, אסור לטלטלו (ד). לדגנו דאפקאי בין השמשות אתקazzi קל' יומא. הנה: (כד) ואפלג לאן עלה גוען או לעץ בקומו (ה' יומא). וזהו הדרן לכל דבר חפר שטח עליון (ו) אסור. אבל אם אין עלייה עזה מעות (ז' כט' יומא) לא היה עלה בין רמשות, פקר לטלטלת, אפלג יתירה למשות * והינתם עלייה מבעוד יומ, בין ששלגון קדם בין השמשות. הנה: (כח) ויש אופרין ביסס לך והבט בקס אך על פי ששלגון מבעוד יומ טור בסם רבינו חם (ו' ב' כט' ז' י' י'). ולכך אסור לטלטל כייס של מעות אף על פי שהזcia הקשות מפניהם (ט' יומ). (כט) אקל אם אין עשה בו בקשתה שפתחו מלטפה ונסלקו כן פיתוח, וכן נובען מהנהנה סיירמי נעל (ט' יומ), (כט) מיהו (ו) לאן עץ בקומו, פקר. וכן ביטים הפקור בבד, הוואיל ועקר בגד עופר גלבלש, אם הוזיא הקשות כשם מחר (ט) ללבוש הבד, (כט) דקיטים בטל אצלן, (כט) אבל אם שבח בז עופר גלבלש, אם הוזיא הקשות כשם מחר (ט) ללבוש הבד, (כט) דקיטים בטל אצלן, (כט)

ט'ז

הנושאים הנדרשים בפזמון נקבעו מראש, ובספקת עשייתם או לאו. בחרם מחייב:

אור הילדה

כבוד הרים ז. בפה שונט עז'ין. מעתה אפללו לא היו הנסוח עליך בין השניות, אולם לשלג בעזון גלטל, ופסחotta לה השנינו את הדרכך בין השניות, או מינוק הלעומת בספק לרשותך נסאל, ואם רוצה לנו בדרכות פגלאיה, אין סיקור טרי'ה שפערן עזון י' בזבון אנטון שכאב דרשות קהן, עזון ביטון וסיה טרי'ה גן' ב' כלנו ארכוכם, פלאג שקרתו ונושת רלא וצחה בצעדי, חזון שלל עזון גלטל בין השניות, והדר לונר:

...ונזחיחם עז'ינה בקדוד וו' ... אפקת הקה נוכל להטיטין יותר ובוואר... ובדל הניטים בלב' טבב' ואופר נך פלט' פטבב', כוון שלל עז'ין גלטל בז' הטטוטה, אך שפערת קהן לא לסתם, וזה כו' פאר' אל' עז'ון פט' ליש' נ' לאלט'ו קביעה ובנו ה' פאר'ו, הרוא פט' בטבב' נט' פט' בטבב' יט' וט' וט' ג' פלט' פט' בקבעה, וטאלו באנו' ז' אהו' התאיל פט' פט' פט' לתה, ולהבי נקט החרבר ב' כו' קה' לשב' :

אוצר המילים

שאלות ותשובות מהרש"ל

חבורם הפטור הגדול, היה ראש ואב להכמים. האיר עני ישראל בתורתו כאורים ותומכים. וירד במנצולות ים התלמוד עד לתהומות. והברר ההיבור גדול בו כל פיטני מטעמים. ריחו נודף בראש בשמיים. נקרא י"מ של"ל שלמן"ה. עכזק מני שבע שנים. וכל נדי כי עמי. החשובים והרומיים. המאוחריהם ווקודם. סולם מיטנו שעיתם. ומתרתו הנה חיים.

הלא הוא הגאון המתפלג עליה לישיבה שבשיטים.

מהר"ר שלמה בן מהר"ר יחיאל לריא ז"ל

הדא נפשו צורה בצרור החיים אמן

לקהושים אשר בארץ המשנה נאה ליתן תהלות. לעילת העילות. אשר רוחמו לא כלו. הגדי לו שלמן"ז להקהל ברבים קהילות. ויאצל מן רוחו באצילות. על הכם השלם מהר"ר שלמה לרוי"א זל חניל. המשילה בכל טפי מעילות. והשבין לנו התשובה ושאלות. ובזה חלבות פסוקות הבילות חבילות. ובפרט הרבה דינים הגונים באלו גלויות. ונכללים בו הדבה כללות. נפלאים ונדרות. לכן אל התחשו על הוועים אשר הנה עגולות. נrangleל שחזור בעולם מגילות. וקהו בנהירון ספר יקר מכל סגולות. ובפרט תלמידי דבר הימה יהישו בלב עצלה. כי ימצאו בו דברים הרבה. אשר הנה לו מועילות. ובן יקדימנו אחר בזריות ובחשדלות. והמעאו קרה ניבאן ומיכאן בלי שם תועלות.

וההו ראייתן מראתה ביום ששי השעה עשר י"ז להודש אב על ידי הקוץ המונחה את הרביס בפועל ידי ועליז נאנבר הנה שברו אותו ופעלותו פניו הוא כבוד קלוניום בן מהר"ר מרדכי יפה זל המהוקק מה ק"ק ליברין שנה לא ישמע עוד חמס בארץך שד ושבך בגובליך וקראת ישעה החוטהיך וגומר.

(נוןט שער דפוס ר' אשון לובלי שדר)

יען לאור בנטהדרה מנדנש ונטפארה באוהיות מאירית עיניכם וגאות הדיבב עפ"י דפ"ז, תוכנות גישיבות הדשאות, ויעץ ספריך מהרבנן"ל. הדספת אלע' מריא ניקיות צוים דערות, מטההאות ותולדות רבינו

יען לאור על ידי זכרון אהון
פעה"ק ירושלים תשע"ט

ועל כן התירוץ, אכן חילוק בין צורך גדול להפסד מרובה, בפרט לעניין זה²⁹³.

בכל ארץ אשכנז, והטעם מאחר שהulos נחרים בו באותו נר, השבינות ליה לצורך גדול,

סימן מו

שנכהה, אלא כדי שלא יכפה, ופרש"י (ר"ה) אלא שבא משפחתי נכהה ודואג שלא יכפה, אלמא אף על גב דין מכחו מוכיח עליון, שהרי אינו עושה אלא משום דאגה. הוא הדין לכל הקמיות שעושין מפני דאגת המזיקים ורוחות רעות ושיכחיהם לפוגע, דשרי. ואין לומר דוקא היכא דሞמחה הווי חכshit, משום צורך העניין ופעולתו, והוא דבר סגולה שאין תכshit גדול מזה²⁹⁴, אבל כשהיאנו מומחה, ההו כמשא, ומתחניתין דקANTI אין חיב חטא במשמעותו מומחה, היינו משום ספק, וכדרישת דרשמא והועיל הקמייע, ונמצא ש מביא חולין לעודרה. הלשון אינו מובן כן,adam כן היה לו לומר ופטור מחתאת, או אינו מביא חטא, אבל לשון "אין חיב חטא" משמע שאין בו שום חיב חטא, כמו אין חיב חטא, השינוי שם במשמעותו²⁹⁵.

ועוד הסברא נותנת כיון שהוא נושא בצווארו משום תועלת רפואה או הצלחה, הדוי ליה חכshit, למה שהוא נושא כאלו הוא מומחה. כדי לא חימא הבי, אלא דוקא כשהוא לחועלה ברור, הוא דוראי חכshit ולא בעניין אחר, ולא תלוי בדעת האדם הנושאן, אם כן מה התירוץ למי שלא יכפה, דלמא אף بلا קמייע לא יכפה, והוה ליה משא. אלא מאחר שהוא נושא לטעלה הווי ליה חכshit, הוא הדין הכא. ואין לומר שהלוי בעלת הקמייע, והוא כל זמן שהוא מומחה שם חכshit עליה,

7 שאלה, הקמיות שטעאנין הבהירום בצוואריהם, עפ"י שאים מומחה כלל, שלא אוחמחו גברא ולא אוחמחו קמייע, או שי' לצתת בהן בשבת בכרמלית, או לא. תשובה, נראה לכאהורה (נראה) דאסור לצתת בחן בכרמלית בשבת. דמאי ש אין בו חולת, בודאי יש בחן משום משא בשבת. כתבו הספר התרוכה (ס"ר רפ), והשם ג' גלאין (הן) דכל דבר שהוא משום מושם משוי בשבת, ואסור מן התורה, אסור אפילו לדידן בכרמלית. וכן איתא בירושלמי (שבת פ"ז ה"א). ושמעה אמר שאין בו שיורר משא לחיב בו בשבת משום משא, הלא בפרק המוציא (שם ע"ב) אמרו שישעור עור לחוב הוצאה, כדי לעשות בו קמייע, כל שכן הקמייע עצמו, ומתחניתין דקANTI אין חיב חטא בקמייע שאינו מומחה, היינו משום דספק הוא, דעתך לא ריפה ג' פעמים, ואפשר שתרפא ג' פעמים. אבל היכא שלא ריפה כלל, וגם לא בא מן המומחה, יכול עלמא מודים דמשא הו.

מל' מקום נראה אי דוקית שפיר או מוכח דשרי, מאחר שאינו אלא חכshit כמו שפרש"י (שם ס"א ד"ה שאיטו), הא אם מומחה הוא דשרי לצתת בו בשבת, משום דחכshit הוא לחוללה, אלמא דשם חכshit הוא ולא שם משא הוא עלייך כלל. ואין לומר דוקא לחוללה הוא חכshit, משום דמכחו מוכיח עלייך. וזה אין, מהאמירין בסוגיא שם (ס"א ע"א) לאו

סת, ושנית רבת פנלים ח"ג או"ח ס"ר נב. 294. ע"ד שפה אמרת שבת ס"ע י"א ד"ה במטנה ולא, 295. ע"ד מה שתקשרה באלו רבת ס"י שא ס"ק מה, ובמג"א ס"י מה ס"ק נ' ובמג"ג שם, וכי' בשורת דברי י"ב או"ח ס"ר קכת.

293. הטע' בא"ח ס"י שטב ס"ק א הביא דבריו רבו נלהלה, וכן פסק בעוליה שבת שם ובסיוא ס"ק א. וכן הביאו להלכה ברכינא ס"י דסא פ"ז ז' באלו רבת ס"ק ה'. ועי' בית מאיר שבת לך י"א ד"ה בפק. וכי' שוח'ת אמר אש או"ח ס"ר נ', ושוח'ת כתוב סופר ס"י

טוב משום
המועד יוכיחו
ברכת המזון
שמהה, וכל

לנושאה משום הועלת, והיינו כמו שפ' רשותן;
ומה שנושאים הנשים האידנא טבעה שיש
עליהם חותם, וכן האיש נושא טבעה שלא
חותם, וכבר אמרו וחילופיהן באיש, האר痴י
על זה בביבורים של הלואין.²⁹⁶

ומשום לכך לא קשי מהא דלא יכפה. זה אין,
דאם כן למא התירדו ודוקא למי שלא יכפה,
וככו שפ' רשותי' ושם דה אלא שלאן שהוא
משפחה וככאים, רמשמע להdia דלשאך כל
אדם אסור, לפי שלא נקרא חכשיט אלא

פ' מ

ובחביבים מה ע"ז מרב ברייה דרבינא הזה יתיב כלל
שתא בתעניתא, בר מעזרתא, ומעל זומי²⁹⁷
דכיפורי, זומני דכיפוריא. ואם כן סברא הוא דלא
גרע מסעודות שבת דלא טני בת. כמו
שכחוב הרא"ש בפרק ג' שאכלו וברכות פ"ז סי
ג', בסעודת יום טוב דמחוויב לאכול בת,
בשומם שמהה כשות חלקתו כו, וחצוי לאכילה,
ועיקר אכילה הוא לחם, ומושום הכי מחווירין
בזום טוב ביעלה ויבא בברכת המזון, כל שכן
בסעודת פורים שעקבע למשתה ושמחה,
ובבעינן סעודה קבועה בת, וכמוiron עליה²⁹⁸.
גם האכמים אסמכה אקרה בסוף פרק קמא
דאכילה וטו ע"ז שנוא כיום טוב נמש, ודודשו
מקרא ואחדת. טין ליהודיות היהת אורחה שמחה
ונגו, שמחה זו היא יום טוב, רכחה ודבריהם צו
ין ושמחה בחגינו. ואין לו נור דמחווירין ביום

שאכלת, אם שתה על הגטום בעודה בוים,
או ציריך תחזר או לא.

השאלה, יראה דעתך לחשוך. וכן נמצא
במרדכי' וצתה ס"י הדרן בכתב יד
שהגיה גדור בדורו מחר"ד יעקב פולק ז"ל,
שמהחילה כתוב בחנוכה ופורים אין מחווירין
אותו בעל הניסים, ובכוסף כתוב שבת ויום טוב
ופורים, דלא טני דלא אכיל, מחווירין ע"ז.
ומרהגיה הганון כה, אלפא ולאו טעות הוא,
אליא תרוויזהו אוקימטה נונגה. וצריכין לחלק
בינהן, ובפורים ערבית רשות אין מחווירין
אותו, דלא עדיף מחתפילה, אבן סעודת פורים
שהוטלו הנכויות והחכמים על כל בני ישראל,
וישו חזוק לדבריהם יותר משל תורה להוות
ימוי לשוחה ושמחה, וזהיל החמירו בו לישב
בתגענות יותר משבות וימים טובים דשדי²⁹⁹
בהננות ע"ז, וכן גרסון בפ' אין אלו זכרים

ולא שדרעת הרבנים הלאבו יוזט פ"ז הט"ז המשמע
ההזכיר בזה וס' ל דאיין חוב בת' ולכך א"צ להזכיר
ע"ז. אולם חתומות הדין בט' לח היבוא את
שיטת הרא"ש ותולק ג' ג', וכי לא רק שאון
נחוירין אותו. אלא דאיין רישא לחומר ספמי השש
ברכת לבטלה ובאליה וטנא ס' הריצה ס' ק' ד' בטה
דמגא בשם המהדי' מפראג שטפוק ולא בתשומת
טהריש'ל, אלא אכן בסעודת פורים אין לחומר, ובאליה
ברכת שם ס' ק' ג'. והט"ז טט בפ' המרגג ס' ק' ב' הביא
הרבי רבינו וטפוק בן לאגי הסעדיה הראשונה בפ' רשות,
אולם אם אכל כבד לתפ' סעודת פורים אין לחומר אם
שכח בסעודה זו, בזון שטפוק יאנז'ו נשותה ושמחה
וזהארך שם, ע"ז בפ' מוגדר שם.

296. כי אוד רבינו עמודי' שלמה על הסמיג שב
297. ג' ב' במתנה נשא ס' אלף יא, ובזקיק אומן ט'
תdashg. 298. כן היביא השלה ק' במא' כנילא אותה
"דרוי ובינו בשם רבינו להלכה ליטעה ובתבוחות
כיניונות הלכוי' ברכות פ' ז' ח' ד' רביא במא'
האכילה שטפוק ומ' ג' שחזור זאל' כזון דמא'
עלמא להזכיר בברכת המזון גם מזון על דעת
להזכיר שיריה עליה כחובתה. דאם טעה ולא הזכיר של
רשות תחורה. ועוד ראית מירוחלמי ברכות פ' ז' הלכה ד
שניהם ולא הזכיר של רשות ברכות המזון אין מחווירין
אייהן, בנה דבריהם אכוודים בר'יה, אבל בשבות ורשות
בחנוכה ופורים שאנו אפשר לו לא אכילה הoor
ונוציאר עכילה, ובטעות יתוה דעת חי' ס' בט' רשות

שאללה, רा
יע
במנגן הארין
הלהטה שחייב
מחביבם לשא
שאמ ירצה לא
הן במושוק הן
וינה אחר כן
כך מות עיקב
מיושת עיקב
הפטו, ריש לא
ובראי, והויר
המוד

תשובה,
שדומה קצת
קנס ע"ז אין אח
אכיו ומתח, נ
שקשה בדינו
ואת מפוק, נ
אכואה דאבא
ין תחת אב
שמעתא, נ
חכמי קשות
הלהטה חרוי
ופידיש רשות
הלקוחות, מ
לעולם, וכט
נכבר, כדנת

Rübenstein's Alter Etymony, ber-Levi

שאלות ותשובות מדנות אליהו

אורח חיים

ג

חודשים ובירורים
ותשובות לשואלים בדבר ה' זו הלכה

אשר השair אחריו ברכה הנאון גדול, מעוז ומגдал
מעין המתגבר בתורה, נור הרבנים, פאר המידות והענווה

רבי אלטרא אליהו הלוי רזבי נשטיין זצ"ל

נאב"ד אנטווערדפערן זצ"ז

ורב דשכונת שומרי החומות רמת שלמה ירושלים ת"ז

בחיצאת בני המחבר זצ"ל
שות תשע"ג לפ"ק
עה"ק ירושלים חובב"א

(פס. ט"ק ס"ג) שאותה מוסלכוטי מלך דהע"פ שפקילה מושג מומלה לפניו בצד יון צפירה פ העם מהט מעיר"ב, למשטה מועל ונטה המתגע כמו נלי הוא מילדות עי"ב. ולפי"ז גס מתגע כל הדרמו"ר אמןנו נמרן כל פלקטיק קגור והוא מעטה וצטן מוני"ס מוקה. וככלו זה גם יוזה מתקני ישי"ס מומר לטנתלו, כמו שכם צבעה"ג צבע הדרמו"ר. סרד פג"ל, עד שייתנו מומך למתינו סרגינ.

[ועי] צו"ע הרבה (קי"ט ט"מ קי"ט) למתפלין שי שמירך ומומר לטנתלו נורך כך עי"ט. חולס מחס חייו רליה גמורה, מטוס דאס שי כל מגן מילדות ומתכטט כמג'ול בס ברצ"ב, וטנתלו מטוס שמירה נמאנצט לטנתלו נורך גוף וו"ט. ועי' מ"כ צוה לעיל מ"ג קי"ט וטוף קי"ט.

ודינה צאו"ע (קי"ט קל"ג) מוצחול אקמייע שלינו מומחה חי"פ טהין יוזהים צו מטנתלים חומו. ובמבחן"ב (פס. ט"ק קכ"ט) הבינו צטט צולמן עלי צטיט דמומר נחמת חי"פ צטט קמייע של מגן דקשו עי"ט, וה"כ נרלה דס"ט מתגע צל הדרמו"ר שלינו מוקה. ועי' צאו"ע הרבה (פס. טע"ה) צל צטו טהין חי"ה נרלה כלות ולחן עלי מורת מצטייט ומורת נלי ה"ג לנין חיקוי תוליה, ה"ג נלען לטנתלו מוקה עי"ט, וה"כ ק"ט נדונן דין טהינו מוקה.

אורלים כמו"ה (קי"ט ט"ק י"ג) נמלך על דרכיו סמבחן"ב (קי"ט ג פג"ל), וכמג דמטגען ה"ג מאי ימוד לטולס כוון דנטעל עלה ומוחירה למתינו קרגין עי"ט. הולס לטענ"ד נרלה דכ"ז קה דוקה בספטס מתגע צמידה להיזה הקטנותה, ה"ג המלון לסופו לימן נטה מוחירה למתינו, ה"ג מתגע צל הדרמו"ר ה"ג נריגיות לטימן עלה וו"ה מוקה גס לסחו"ה וו"ט.

אך יט להז מוד מוקה מהתה מסרון יט, וככלו זה מל"י צממלוקה שפוקקים, ה"ג כמה שטוח"ע

אבל לגני גרעיני פירום ה"ג לפהיל מטוס דקמכו על ציטט לט"ג, סהרי צטט גס לט"ג מודה לצדי ציסיו רהייס למול כל נטה וכמו שפקדו במקום צצטם (פס. ד"ס טרומות), וכמג זולר צטלמי סגנוריים צג"ל צהן לט"ג מומלים לך קלייפות וערמות ה"ג נל גרעינים. ומתקיק צט צצטט"ג לדינו יודע נעס האחים בין גרעינים לקלייפן וערמות עי"ט. ה"ג עדין יט לאקל צהופן צטס רהייס למול כל בסמס ה"ג צהופן ציט טלית עדין קהה ה"ג.

ועי' נקפר מילדוטים וציהורים (צטט קי"ט חות י"ג) צכט צפטיות דמומר לסתו"ה הגרען צליין ולט רלה דצבי הא"ע הרבה ז"ל ה"ג, ועי' נקפר מגילם קפל (קי"ט) צממה על הרבה ז"ל, ולטה לומר צט דלכו"ע הגרען נמוך שפה נחצת גראף כל דע ומומך הסו"ה צליים, וטס צצטם (קמ"ג ע"ה) שכונת צבפה למ' נחצת לעטה גראף לכתמים ה"ג למורי מומר גס ציד עי"ט.

הכו"ח ברובעו וידורות
אלטר אליהו הלווי רוביינשטיין

סימן לא

מוקצה במתבע של שנולה

יש לדון במתגע צקיכל מהדרמו"ר ה"ג סוס מוקה. וככלו זה יט לדומו לדין סמכו"ר צט"ע (קי"ט ג סכ"ג) פורפת צצטם על הרגון ועל סהגן צימלטו לך יוזהם צו, ה"ג טל המתגע ה"ג פירוש צצטם, דלתו נר לטנתלו סוח ולט מסני נה יתוה, וו"ס פרפה מעיר"ס מומר נחמת צו צצטם עי"ט. ובמבחן"ב (פס. ט"ק ע"ג-ד') מזומל דגס צמגע מחיי ימוד לטולס עי"ט. ובק"ק ע"ס צמצ דספלה מעל"ס יט כלן ימוד עי"י מעטה, ומעט צמגעסה נטנל ממנה בס מוקה עי"ט. ועי' צבעה"ג

שלוחתונגה, מה שמדובר בדין כתכム כפי מה שמת恭ה מה"כ. והעיר מדביה הרכ"ט צביה (ב' ט"ה), ור' מע"כ לפארם דבוי בטומך (פס ל"ט וכיט פל"ג) שאין כוונתם לאגדיל דין נמיים מלהו כנמקצתו נעם מעשה שתנתנה, מהלן כוונתם שבס נפש טרפה שייח' סס הפקולטה לר' בגס טהו כלין היו בס וצדעמו שיטה נמיים לבדר שהקורה ובומו, והמ"כ כטמגנו ר' טהו כלין הרי גם הפקולטה כבכל דין לטעו שיטה על הפקולטה, ונמייה שahn כהן בס גדר ובס קנחה על הפקולטה.

הנה כע"ז כמוצאי ג"כ (לעיל מ"ג קי"ק כ"ג) לנבי מה שמידת חמ"י הדר (בלי צבם כלן ס"ז ס"ז קי"ז) ומוגה צמאנ"ב (קי"ז ס"ק ל"ה), אלה יס מינס עס מעות על השולחן, ויס בס ר' רק כהה פרוטות לה נועשה נקיון לבדר שהקורה, שahn להס מצלל שולחן לנבי כהה פרוטות, ולכלול הסה דהן כמנורס ונורום על השולחן חמדין שראף להן נעשה בזקיק ה"ע פ' שולחן מזוז יומל מנטה, כמוצול בזק"ל (קי' רע"ז לד"ש על השולחן) ע"י"ט. ותמהמת דעת הפליטה (פס רות 7') לדסה"ט לה נעשה השולחן נקיון להנורם, כמוצול בזק"ל בס ע"י"ט. וכמוצאי למלך אין סיכם שסניות כוונת על שופץ המודר שahn נעשה נקיון מה בס האוקאה היו מזוז, לנוון בס לה נייחס כוונת על השופץ במורה, וכמו בדינן דחמי הדר סהן קניות לאדיין על השולחן עזמו מהלן על סמיינס שזמור השולחן.

זה הערתתי מדיינן דציוורי כווקות בל עכו"ס טקלו פטן כסין וונעסה סיין מוקהה מדין י"ז נבר, כמוצול צגמ' צביה (כ"ה ע"ג), וכמוצאי סמג"ה (קי"ט כ"ג ק"ק י"ז) דהכלי לה נעשה בזקיק לביין, דהין נטל לנבי הROOM, ה"ע פ' שסניות למוץ השוק כוונת זממס למד סחי' הדר מה דיוו נג"ל. וע"ל דחס ר' צבי זטעה טמגנס בזוק הROOM לה ר' עליין מוקהה, ורק המ"כ כטהעכו"ס היל' מאס נעשו ליין נבר וויספכו למוקהה, וממיימת כיוון לשפשע שסניות למוץ הסום לה ר' ציוו מוקהה, מהצט נמיים בס כוונת,

שלג' (קי"ז ס"מ ק"ז) ומולמת צבם (פס ק"ק כ') וצז"מ יג' יעקב (קי' מ"ז) ועוד, ר' חיון דין מוקהה מהמת מקلون כי כל כי מלהלכתו להימל ע"י"ט. ובנדון דין בס ננקוט לשימוש לנטמירות מפקיע משפטצע בס מטבח ומלהלכתו להימול וונעסה מיום לנטמירה, ה"כ כי מלהלכתו להימול וכל סוף מצולב צב"י (ליט' קי"ט ס"ח) וכפמ"ג (מכט"ז אס) וצמאנ"ב (בס וצקי"ס ס"י ק"ק כ"ג) לשוי מוקהה מהמת גוף, וטבולות סוף מצולב במנחת צבם (קי' ז' ק"ק כ"ג חות קמ"ה) דהו מוקהה מהמת מקلون כי זועי מט"כ לטיל ח"ב קי' ע'). וע"ל נפש שזכה הין כהן מוקהה מהמת מקلون כי מזוס דצמאנע היו מפקיד כ"כ, כמ"ס צמירות צבם נכלמה (מ"ה פ"כ סערת קכ"ז), וה"כ נCKER של מלמע"ר י"ל דקפיד טפי וה"כ יס כהן מוקהה מהמת מקلون כי.

ל

סימן לב

בגדר מנוח לבני דין בסים
ובטלטול דלתות הבית והחלים

שוכנו"ס אל מע"ב יד"ג חרחה"ג הבופלא בש"ת
מוח"ר ישע' רובין שליט"א

חדש"ט באה"ר בראו.

א. יקרת מכובדו קדמוני וגדי נכליס נפלחים, וזה צו גגדל מנים לעניין נקיון לבדר שהקורה, לה סכム חפץ מוקהה על חפץ מהר השופץ בטולטול, והמ"כ הפליט ציטול בס שופץ, אלה כי גדר מנים לפי שאמלעת כן כסוף, לו לדיביו כבכה כיוון שטולת שגמו על שופץ סמוון טימה צבמאה. וצגיון בס מלגי הגרט"ז מוייעלצטיך ז"ל בלן עט"ז יהפוך, להס נפשם שגמו דעמו שימה נבר, והמ"כ נמלך לאקיינו, לה דיוו כמיניהם כפי מהלכתו